

ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὡς δῶρον χαρισθὲν ὑπ' αὐτῆς, ὥς τε τὸ ἐνυπάρχον ἐν αὐτῇ, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἀμέλειαν, τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ζωηρότητος τῆς ἀγάπης τῆς.

Ὡς κατορθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ἡ Πεπίτα κατηνάλωσε πλέον τῆς μίξας ὥρας εἰς τοὺς καλλωπιστικούς τούτους κόπους, οἵτινες μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐμελλον νὰ κατανοηθῶσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

#### ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΝΝΕ

### ΕΥΑ

[Τέλος]

Ἔδραμε πρὸς αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐνδυθῇ, ἔσχισε τὸν φάκελλον μὲ τρέμουσαν χεῖρα, πλὴν ἀλλοίμονον! Τὸ ὄνομα τῆς Εὐας δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐκείνων. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ἡ Εὐα ἦτον ἀσθενής, βαρέως ἴσως ἢ μήπως εἶχεν ἀναχωρήσει τοῦ τυπογραφείου; Ἔσχεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ιδεάν νὰ τηλεγραφήσῃ διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου· ἀλλὰ ποίαν πρόφασιν νὰ εὕρῃ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐρώτησίν του ταύτην; Ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐπαύριον· ἀλλὰ διῆλθε ἡμέραν λίαν τεταραγμένην καὶ νύκτα λίαν τρομεράν, καθ' ἣν εἶδεν ἐμφανιζόμενα φαντάσματα καὶ νεκρὶκὰ συνοδίαις.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἠγέρθη πρὶν ἢ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος καὶ ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς προὔπαντήσιν τοῦ καθημερινοῦ ἀγγελιαφόρου. Ὅταν τὸν εἶδε μακρόθεν, ὁ Ὁράτιος ἤρπασε νὰ τρέχῃ, τῷ ἤρπασε τὸν φάκελλον ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσχισε μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνόμισεν ὅτι περιεῖχε τραπεζικὰ γραμμάτια. Περιεῖχε καλλίτερον τούτων, τὸ τέλος τοῦ τόμου καὶ ὁλόκληρον αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε στοιχειοθετηθῇ ὑπὸ τῆς Εὐας. Ὡς ἐμμανής, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γραμματοκομιστοῦ, ἔφερε τὸ χαρτίον ἐφ' οὗ ἦτο

κεχαραγμένον τὸ ὄνομα τῆς Εὐας εἰς τὰ χεῖλη του. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ταχυδρόμος δὲν ἀμφέβχλε πλέον περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ περιεχομένου· ἦτον ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπητῆς γυναικός.

Ἀγαπητὴ ἡ Εὐα ἦτο βεβαίως, ἀλλὰ δι' ἔρωτος ιδεώδους, συγκεντρουμένου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὁ ἔρωσ οὗτος ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρός, τοσοῦτον ἐπιβλητικός ὡς εἰ εἶχε γεννηθῇ ἅμα τῇ θῆξ ἀτόμου ζῶντος καὶ γνωστοῦ, οὐχὶ δὲ φαντασιώδους προσώπου πλασθέντος ὑπὸ τοῦ ἔραστοῦ ἐν ὀνείρῳ, ἄνευ σχήματος ἀπτοῦ καὶ ὕλικου, πλέον ιδεώδους τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πυγμαλίωνος, ὁμοίου πρὸς τὰς πριγκηπίσας, ἃς βλέπομεν ἐν τοῖς ποιήμασι τῶν Ἰνδιῶν καὶ αἵτινες ζῶσιν ἐντὸς τῶν ἀστέρων. Πλὴν ἐνταῦθα ἡ πριγκηπίσσα εἶχε τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς· ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἡ ιδέα αὕτη τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Εὐαν κατεῖχε τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁρατίου πλέον ἢ ὅσον ἤθελε τολμήσει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Τὰς διορθώσεις ταύτας, εἶπεν οὗτος πρὶν ἢ μάλιστα τὰς ἀναγνώσῃ, θὰ τὰς ἐπιστρέψω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς Παρισίους. Ἔχω ἀνάγκην νὰ ἴδω τὸν ἐκδότην μου, τὸν τυπογράφον, — δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ: «τὴν ἐργατίδα» —, θὰ φύγω αὐρίον.

Ἐφυγε πράγματι. Ἀντὶ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ, ὅστις ἤθελε τῷ ἐξαλείψει πᾶσαν πρόφασιν τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον, διηυθύνθη πρὸς τὸ τυπογραφεῖον, τὸ ὅποτον ἔκειτο πολὺ μακράν, πλησίον τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ἡ πρώτη λέξις ἣν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς θύρας ἦν ἡ ἐξῆς: «Οἱ ξένοι δὲν εἰσέρχονται ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ». Προσεποιήθη ὅτι δὲν τὴν εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἀπευθύνθη πρὸς τὸν πρωτοδιορθωτὴν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εὗρε χιλίας ἀντιρρήσεις. Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Τοῦτο ἀπησχόλει τὰς νεάνιδας, διέκοπτε τὴν ἐργασίαν, ἐγένετο ἀνεξάντλητος πηγὴ συνομιλιῶν.

— Ἄλλ' ἔχω, εἶπεν οὗτος, νὰ δώσω μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαν.

— Θὰ σὰς φέρω τὸν σελιδοθετήν.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Ὁράτιος μετ' ἀνυπομονησίας, θέλω νὰ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος μερικὰς παραγγελίας εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαν.

— Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι θὰ τῆς τὰς εἴπωμεν πιστῶς. Ἀλλως τε ἡ στοιχειοθετήσις ἐτελείωσεν. Ἡ δεσποινὶς Εὐα δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ.

— Ἐχει τὰς διορθώσεις! εἶπεν ὁ Ὁράτιος δι' ὕψους ἐμφανίνοντος ὀργῆν.

Ὁ πρωτοδιορθωτὴς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον εἰς ποιητὴν ἤδη ἔξοχον, ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, καὶ εἶπε νὰ φέρωσι τὴν δεσποινίδα Εὐαν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Ὁράτιος ἐξήταζε τὰς τελευταίας του διορθώσεις καὶ τὰς ἀνεγίνωσκε, χωρὶς νὰ ἐννοῇ οὔτε λέξιν, δεκάτην ἤδη φορὰν. Πολλὰ πρόσωπα εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ γραφεῖον χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐτά. Αἴφνης:

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐα; Πότε θὰ ἔλθῃ;

— Εἶνε ἐνταῦθα πρὸ πέντε λεπτῶν, ἐνώπιόν σας, ἀπήντησεν ὁ πρωτοδιορθωτής.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖον ὁ πρωτοδιορθωτὴς τῷ ἐδείκνυνεν. Ἦτο πτωχὴ κόρη ἀσχημος, κυρτὴ, δυσειδής, τὴν κόμην λευμένην ἔχουσα...

Ὁ Ὁράτιος τὴν παρετήρησε μετὰ φρίκης, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε τρέχων.

— Ποιητὴς! ἐψιθύρισεν ὁ πρωτοδιορθωτής. Εἶνε τρελλός!

Π.

ΤΕΛΟΣ

Ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, εἴτε ἀπώλεσαν, ἢ ἐνεκεν ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔλαβον φύλλα «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Δ' ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν τοῦτο, ἵνα ἀποστείλωμεν τοῖς τὰ ἐλλείποντα.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,  
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιοῦτος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ  
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.